ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Μνήμων

Τόμ. 20 (1998)

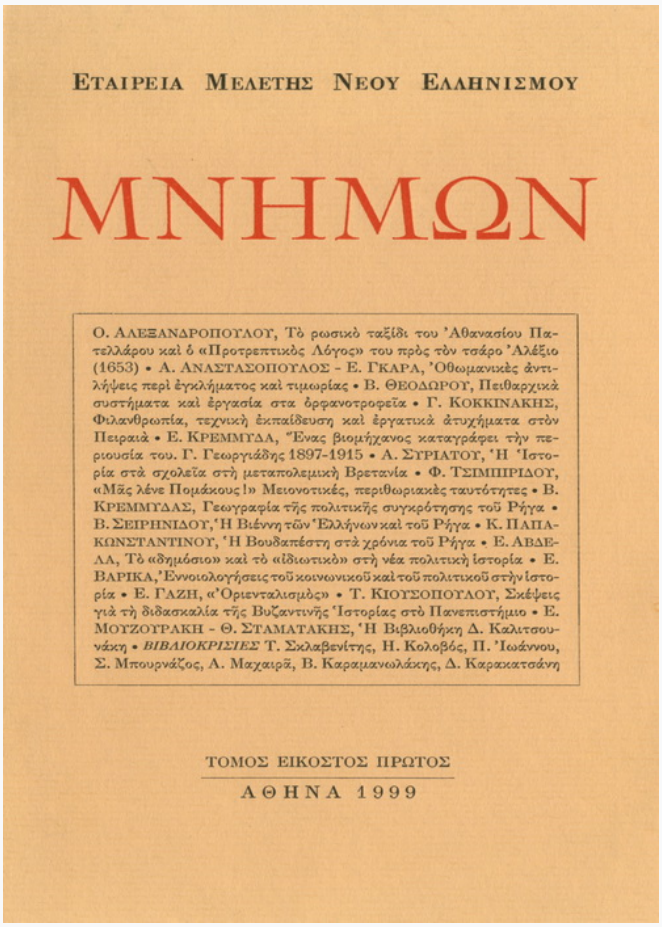

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

Ο. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ, Τὸ ρωσικὸ ταξίδι του Ἀθανασίου Πατελλάρου καὶ ὁ «Προτρεπτικὸς Λόγος» του πρὸς τὸν τσάρο Ἀλέξιο (1653) • Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ - Ε. ΓΚΑΡΑ, Ὀθωμανικὲς ἀντιλήψεις περὶ ἐγκλήματος καὶ τιμωρίας • Β. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Πειθαρχικὰ συστήματα καὶ ἐργασία στα ὀρφανοτροφεῖα • Γ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ, Φιλανθρωπία, τεχνικὴ ἐκπαίδευση καὶ ἐργατικὰ ἀτυχήματα στὸν Πειραιὰ • Ε. ΚΡΕΜΜΥΔΑ, Ἕνας βιομήχανος καταγράφει τὴν περιουσία του. Γ. Γεωργιάδης 1897-1915 • Α. ΣΥΡΙΑΤΟΥ, Ἡ Ἱστορία στὰ σχολεῖα στὴ μεταπολεμικὴ Βρετανία • Φ. ΤΣΙΜΠΡΙΔΟΥ, «Μᾶς λένε Πομάκους!» Μειονοτικές, περιθωριακὲς ταυτότητες • Β. ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ, Γεωγραφία τῆς πολιτικῆς συγκρότησης τοῦ Ρήγα • Β. ΣΕΙΡΗΝΙΔΟΥ, Ἡ Βιέννη τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ρήγα • Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Ἡ Βουδαπέστη στὰ χρόνια τοῦ Ρήγα • Ε. ΑΒΔΕΛΑ, Τὸ «δημόσιο» καὶ τὸ «ἰδιωτικὸ» στὴ νέα πολιτικὴ ἱστορία • Ε. ΒΑΡΙΚΑ, Ἐννοιολογήσεις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ στὴν ἱστορία • Ε. ΓΑΖΗ, «Ὀριενταλισμὸς» • Τ. ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ, Σκέψεις γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο • Ε. ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ - Θ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ, Ἡ Βιβλιοθήκη Δ. Καλιτσουνάκη • *ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ* Τ. Σκλαβενίτης, Η. Κολοβός, Π. Ἰωάννου, Σ. Μπουρνάζος, Α. Μαχαιρᾶ, Β. Καραμανωλάκης, Δ. Καρακατσάνη

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ 1999

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ. Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ 1805-1806

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

doi: 10.12681/mnimon.665

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Ν. (1998). Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ. Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ 1805-1806. *Μνήμων*, *20*, 29–44. https://doi.org/10.12681/mnimon.665

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΕΨΗ Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ 1805-1806

Κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας και της Βενετοκρατίας το ενδιαφέρον για τη μελέτη και έκδοση των αρχαίων ελλήνων συγγραφέων είναι πολύ περιορισμένο στον ελληνικό χώρο, λόγω κυρίως των πολιτικο-κοινωνικών συνθηκών που επικρατούσαν. Η ενασχόληση των ελλήνων λογίων περιορίζεται κυρίως σε συγγραφείς που εξυπηρετούν τις διδακτικές ανάγκες της εποχής, οι οποίοι είτε αντιγράφονται και εντάσσονται σε χειρόγραφα μαθηματάρια, είτε συμπεριλαμβάνονται σε εκδόσεις ερανιστικού χαρακτήρα, όπως η Εγκυκλοπαιδεία του Ι. Πατούσα (1710). Συστηματική ενασχόληση και έκδοση των κλασικών συγγραφέων, παρατηρείται στο χώρο της Δυτικής Ευρώπης από τον 16ο αιώνα μέχρι και τα νεότερα χρόνια στους κύκλους των ξένων λογίων.

Από ελληνικής πλευράς η στροφή προς τη συστηματική μελέτη της Αρχαιότητας από την ελληνική λογιοσύνη γίνεται μετά το δεύτερο μισό του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα, κατά την περίοδο δηλαδή του Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Την εποχή αυτή το ενδιαφέρον των ελλήνων λογίων επικεντρώνεται κυρίως στη μελέτη της ελληνικής ιστορίας και φιλοσοφίας, οι οποίες αποτελούσαν τις βασικές παιδευτικές συνιστώσες για την εθνική αυτοσυνειδησία των υποδούλων Ελλήνων. Γι' αυτόν το λόγο, η ελληνική εκδοτική κίνηση των χρόνων του Διαφωτισμού, πέρα από τις θρησκευτικές εκδόσεις και τις εκδόσεις γραμματικών, αναφέρεται σε σημαντικό βαθμό στην ιστορία. Ο Αδαμάντιος Κοραής (1748-1833)[1] και ο Νεόφυτος Δούκας (1760-1845), δύο από τους σημαντικότερους μελετητές και εκδότες της περιόδου αυτής, εξέδωσαν αρκετά ιστορικά έργα, ενώ υπήρξαν από τους λίγους έλληνες λογίους, οι οποίοι ασχολήθηκαν με τον Θουκυδίδη.

Ο αρχαίος ιστορικός, μολονότι ήταν αντικείμενο διδασκαλίας σε αρκετά

---

1. Για την ενασχόληση του Α. Κοραή με το Θουκυδίδη βλ. Ελένης Κοντιάδη-Τσιτσώνη, «Ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν αἰώνα τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ», *Ε.Ε.Φ.Σ.Π.Α.* 30 (1992-1995) 207-215.

ελληνικά σχολεία της εποχής[2], μέχρι και τις αρχές του 19ου αιώνα δεν είχε εκδοθεί από έλληνα, ενώ για τις εκπαιδευτικές ανάγκες χρησιμοποιούνταν από τους δασκάλους συνήθως ξένες εκδόσεις ή χειρόγραφα κείμενα[3]. Σχεδόν όλο τον 19ο αιώνα η έκδοση του Θουκυδίδη του Δούκα παρέμεινε η μοναδική ολοκληρωμένη έκδοση του αρχαίου ιστορικού, ενώ οι αποσπασματικές εκδόσεις ή μελέτες για το έργο του ήταν ελάχιστες[4].

Ο Κοραής ήδη από το 1793, όπως μαρτυρείται από επιστολή του στο γάλλο ελληνιστή Villoison, επεξεργαζόταν τον Θουκυδίδη, με την πρόθεση ίσως να τον εκδώσει[5]. Δύο χρόνια αργότερα, όταν ο γάλλος μεταφραστής και εκδότης του Θουκυδίδη Pierre-Charles Levesque εξέδωσε τον αρχαίο ιστορικό, ο Κοραής του χάρισε τις χειρόγραφες σημειώσεις του, τις οποίες ο εκδότης παρέθεσε επώνυμα στην έκδοσή του, ευχαριστώντας τον παράλληλα γι' αυτό[6].

---

2. Όπως αναφέρει η Αγγελική Σκαρβέλη-Νικολοπούλου, *Τὰ Μαθηματάρια τῶν ἑλληνικῶν σχολείων κατὰ τὴν Τουρκοκρατία*, Αθήνα 1994, ο Θουκυδίδης, παρά το γεγονός ότι ήταν εκδεδομένος στη Δύση από το 1594, εισήχθη στα σχολεία κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας μόλις το 18ο αιώνα χάρη στην Εγκυκλοπαιδεία του Ιω. Πατούσα, στον τρίτο τόμο της οποίας είχαν περιληφθεί δύο δημηγορίες από το 1ο βιβλίο των Ιστοριών, των Κερκυραίων και των Κορινθίων. Πάντως, ο Θουκυδίδης παραδίδεται σε είκοσι μόνο μαθηματάρια και διδάχθηκε μεταξύ των άλλων σχολείων και στην Αυθεντική Σχολή του Βουκουρεστίου, όπου μαθήτευσε, δίδαξε και σχολάρχησε ο Ν. Δούκας.

3. Ο Ν. Δούκας μας πληροφορεί ότι ως δάσκαλος στην Ελληνική Ακαδημία του Βουκουρεστίου δίδασκε τον Θουκυδίδη, ακολουθώντας τις υποδείξεις του δασκάλου του και διευθυντή της σχολής Λάμπρου Φωτιάδη, ο οποίος επίσης δίδαξε Θουκυδίδη. Τον αρχαίο ιστορικό περιέλαβε στα μαθήματά του και ο Ευγένιος Βούλγαρις, όταν σχολαρχούσε στην Αθωνιάδα σχολή. Την πληροφορία μας την δίνει πάλι ο Δούκας σε επιστολή του προς τον Αλέξανδρο Βασιλείου. Βλ. *Ἀπάντησις. Πρὸς Ἀλέξανδρον Βασιλείου*, Βιέννη 1809, σ. 14. Ο Κ. Σάθας αναφέρει επίσης τον Νεόφυτο Καυσοκαλυβίτη ως σχολιαστή του Θουκυδίδη: Κ. Σάθα, *Νεοελληνικὴ φιλολογία*, Αθήνα 1868, σ. 512.

4. Για τα βιβλία που αναφέρονται στον Θουκυδίδη την περίοδο 1800-1863 βλ. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1800-1863*, τ. Α'-Γ', 1939, 1941, 1957: (τ. Α') αρ. 142, 349, 414, 426, 427, 804, 1003, 2232, (τ. Β') αρ. 3551, 3560, (τ. Γ') αρ. 8602. Για τις αποσπασματικές ή ολοκληρωμένες εκδόσεις του Θουκυδίδη και τις αναφορές στον αρχαίο ιστορικό την περίοδο 1801-1818, βλ. Φ. Ήλιού, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία τοῦ 19ου αἰώνα*, Αθήνα 1997, τ. Α': 1801 (αρ. 25), 1802 (16, 17, 30, 31, 36), 1804 (20), 1805 (35, 49-54), 1806 (38, 39, 52, 53), 1809 (23, 24), 1810 (31), 1811 (14), 1812 (67), 1813 (19), 1814 (26, 42), 1815 (77), 1817 (39, 98).

5. Το Μάρτιο του 1793 ο Κοραής σε επιστολή του προς τον γάλλο ελληνιστή και φίλο του Villoison, τον πληροφορούσε ότι έκανε μερικές διορθώσεις στον Ιπποκράτη και τον Θουκυδίδη. Βλ. Αδαμάντιος Κοραῆς, *Ἀλληλογραφία*, τ. Α', 1774-1798, Αθήνα 1964, σ. 311, στ. 14-19, έκδοση: Όμιλος Μελέτης του Ελληνικού Διαφωτισμού. (Στο εξής: *Ἀλληλογραφία*, τ. Α'-ΣΤ', Αθήνα 1964-1984).

6. Pierre-Charles Levesque, *Histoire de Thucydide, fils d'Olorus, traduite du Grec*, Παρίσι 1795, τ. 1, σ. 311.

Ο Κοραής θεωρούσε τον αρχαίο ιστορικό αρκετά δύσκολο να μεταφραστεί και να αποδοθεί στη νεοελληνική γλώσσα, γι' αυτό και πίστευε ότι χρειάζονται «ὦμοι ἀτλαντικοὶ» για την έκδοσή του. Όταν μάλιστα πληροφορήθηκε ότι ο Δούκας προετοίμαζε την έκδοση του Θουκυδίδη εξέφρασε τη χαρά του «ὅτι εὑρέθη ἄνθρωπος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν Θουκυδίδην», αφού θεωρούσε ότι θα είναι ωφέλιμος για το γένος[7].

Το 1799 εκδίδεται στη Βιέννη μια σύντομη μελέτη για τον Θουκυδίδη στα αρχαία ελληνικά, η *Διατριβὴ εἰς Θουκυδίδην καὶ τῆς κατ' αὐτὸν Ἱστορίας ἐπιτομή*, του Μανουήλ Τενεδίου, την οποία ο Δούκας έχει υπόψη του και σ' ένα βαθμό την συμβουλεύεται. Στη σύντομη μελέτη του ο Μ. Τενέδιος παραθέτει βιογραφία του ιστορικού και αναφέρεται στην επίδραση που άσκησε στους μεταγενέστερους συγγραφείς. Παραθέτει επίσης περιληπτικά την υπόθεση των οκτώ συγγραφών και αναφέρεται εν συντομία στη γιορτή των Παναθηναίων.

Τρία χρόνια αργότερα ο Σπυρίδων Βλαντής εξέδωσε με χρηματοδότηση των Ζωσιμάδων το κείμενο του Θουκυδίδη σε δύο τόμους στη Βενετία, χωρίς μετάφραση, αλλά με υποσελίδια σχόλια, προτάσσοντας επίσης τη βιογραφία για τον αρχαίο ιστορικό, του Μαρκελλίνου. Για την έκδοση αυτή, όπως αναφέρεται στο εισαγωγικό, χρησιμοποιήθηκε το κείμενο της έκδοσης του Ερρίκου Στεφάνου και άλλων εκδοτών[8].

Στα 1805-1806 ο Ν. Δούκας, στα τυπογραφεία της Ιωάννας Σχραίμβλ και Γεωργίου Βενδότη στη Βιέννη, εγκαινίασε την έκδοση των κλασικών συγγραφέων με τη δεκάτομη έκδοση το Θουκυδίδη. Είναι η πρώτη ολοκληρωμένη έκδοση του αρχαίου ιστορικού από Έλληνα[9] και συνοδεύεται από μετάφραση (μάλλον παράφραση) και εκτενή υποσελίδια σχόλια[10].

---

7. *Ἀλληλογραφία*, τ. Β', σ. 131, 21-30.

8. Θουκυδίδου τοῦ Ὀλόρου, *Περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου Βιβλία Ὀκτώ*, Βενετία 1802.

9. «...μήτε θέλεις νὰ στοχασθῇς ὅτι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς εἶναι καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὁ δυσκολώτερος, καὶ ὁ πρῶτος μεταφρασθεὶς καὶ ἐκδοθεὶς οὕτω, τῶν Ἑλλήνων παρ' Ἕλληνος...», Ν. Δούκα, *Ἀπάντησις Β'. Πρὸς Ἀλέξανδρον Βασιλείου*, Βιέννη 1809, σ. 33. Ο Δούκας πιθανόν να μην είχε υπόψη του την έκδοση του Βλαντή, αφού και βιβλιογραφικά δεν την αναφέρει.

10. Εκτός όμως από τις δύο εκδόσεις του Βλαντή και Δούκα, την περίοδο του Διαφωτισμού δημοσιεύονται αποσπάσματα από το έργο του Θουκυδίδη σε ανθολογίες ή άλλα βιβλία. Στο βιβλίο του Βασ. Παπαευθυμίου, *Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης*, τ. Γ', Βιέννη 1812, σ. 1-336, ανθολογούνται μεταξύ των άλλων και αποσπάσματα από το Θουκυδίδη της έκδοσης του Δούκα. Βλ. επίσης την *Ἐγκυκλοπαιδεία Ἑλληνικῶν Μαθημάτων* του Στ. Κομμητᾶ, τ. ΣΤ', Βιέννη 1814, σ. 241-380, τη μετάφραση του «Επιταφίου» του Θουκυδίδη από τον Ιωάννη Βηλαρά στη μελέτη του *Ρωμέηκη Γλόσα*, χ.τ. 1814, σ. μγ'-να' και Θ. Φαρμακίδη, *Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης*, τ. Β', Βιέννη 1815, σ. 120-219. Άξιες μνείας είναι επίσης και οι μεταφραστικές προσπάθειες του Δωρόθεου Λέσβιου, σχολάρχη της Πατριαρχι-

Η ιδέα για την έκδοση του Θουκυδίδη ξεκίνησε στα 1802, όταν ο Δούκας βρισκόταν ακόμη στο Βουκουρέστι, δάσκαλος της ελληνικής γλώσσας στην Ακαδημία, όπου σχολαρχούσε ο Λάμπρος Φωτιάδης[11]. Ο Θουκυδίδης ήταν ένας από τους συγγραφείς που δίδασκε ο Δούκας στο σχολείο, γι' αυτό ήταν ήδη εξοικειωμένος με τα μεταφραστικά και άλλα προβλήματα του κειμένου. Η έλλειψη μιας χρηστικής έκδοσης, κατάλληλης για μαθητές και δασκάλους, η οποία θα μπορούσε να κάνει πιο προσιτή και προσπελάσιμη την ιστορία του Θουκυδίδη στους μαθητές, αλλά και σε ευρύτερες ομάδες, γέννησε στο νου του ηπειρώτη δασκάλου την ιδέα της έκδοσης του Θουκυδίδη[12].

Προς την κατεύθυνση αυτή ενθαρρύνθηκε επίσης από τον φίλο του γιατρό Σιλβέστρο Φιλίτη[13], αλλά και από τον ίδιο το δάσκαλό του, τον Λάμπρο Φωτιάδη, ο οποίος μάλιστα τον προμήθευσε και με σημειώσεις του Ευγένιου Βούλγαρη στο Θουκυδίδη. Από τις συμβουλές που έδωσε ο Φωτιάδης στον Δούκα φαίνεται ότι ο τελευταίος αντιμετώπιζε αρκετά προβλήματα προσπέλασης του κειμένου και σ' ένα βαθμό είχε συνείδηση των δυσκολιών που θα αντιμετώπιζε από μια τέτοια εκδοτική απόπειρα[14].

κής Σχολής, ο οποίος στα μέσα του 18ου αιώνα, στις θεματογραφικές μεταφράσεις της σχολής, μετέφρασε στη δημοτική το προοίμιο του Θουκυδίδη. Βλ. Νικ. Βαρμάζη, *Η αρχαία ελληνική γλώσσα και γραμματεία ως πρόβλημα της νεοελληνικής εκπαίδευσης*, Θεσσαλονίκη 1992, σ. 101.

11. Το όλο σκεπτικό της έκδοσης και της προϊστορίας της περιγράφεται από τον ίδιο τον Δούκα στην πρώτη επιστολή προς τον Αλέξανδρο Βασιλείου, *'Απάντησις. Πρὸς 'Αλέξανδρον Βασιλείου*, Βιέννη 1809, σ. 13-14, και στο εισαγωγικό της έκδοσης, Θουκυδίδου 'Ολόρου, *Περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου, Βιβλία 'Οκτώ*, «Τοῖς 'Εντευξομένοις», σ. I-VII, τ. Α', Βιέννη 1805.

12. Στην απόφασή του αυτή, όπως αναφέρει ο Δούκας, συνέβαλε και η χρήση στο σχολείο του πολύ χρηστικού βιβλίου των Επιστολών του Συνεσίου που εξέδωσε ο Γρηγόριος Κωνσταντάς, το οποίο θεωρούσε πρότυπο διδακτικού εγχειριδίου, κυρίως για τις πολύ χρήσιμες για τους μαθητές υποσημειώσεις που περιείχε. Βλ. *'Απάντησις...*, ό.π., σ. 13.

13. «Εἰ τί τούτων γὲ ὄφελος γένοιτο, τούτου χάριν δικαιότερον ἐστὶν ἀποφέρεσθαι ὁ ἐν ἰατροφιλοσόφοις κύριος Σιλβέστρος Φιλίτης, ἀνὴρ φιλέλλην ὢν εἰς ὑπερβολήν, καὶ ἀρετῇ οὐδενὸς ὑστέρου τῶν καθ' ἡμᾶς, νοὸς μὲν ὀξύτητι διαφέρων, κράτιστος ἐνθυμηθῆναί τε, καὶ ἑτέροις ἐπὶ τῶν καιρῶν τὰ ἐνθυμήματα ἐξηγήσασθαι ἄριστα· ὃς καὶ πρῶτόν με μηδέπω ἐπικεχειρηκότα, μὴ δεμὴν οἰηθέντα ποθ' ὅλως τοῦ πράγματος ἅψασθαι, προὔτρυνε· καὶ ἔπειτα αὖθις ἐν προοιμίοις ἔτι ἀπειρηκότα μέ πως, καὶ πρὸς τὸ δυσχερὲς τοῦ λοιποῦ ἀποκνοῦντα, ἀνέπεισέ με θαρρεῖν, ἐπισπέρχων λόγων δεινότητι· ᾗ χρῆται αἰεὶ ἐπὶ καλῷ τοῦ κοινοῦ». Ν. Δούκα, «Τοῖς ἐντευξομένοις», σ. II, σημ. α'. Βλ. και *'Απάντησις...*, ό.π., σ. 13, όπου, μιλώντας για το ίδιο θέμα, γράφει ότι ενθαρρύνθηκε από τον Σ. Φιλίτη να επεξεργαστεί και να εκδώσει το Θουκυδίδη.

14. «Πολλῶν δὲ λόγων μεταξὺ γενομένων, μοὶ εἶπεν ὁ Φωτιάδης ἐκεῖνα, "ἔχου τοῦ ἔργου γενναίως, καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι ἐν μέσῳ πολλῶν, καὶ ἂν μὴ κατορθώσῃς τι εἰς ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, ἀλλ' αὐτὸς σεαυτὸν ὠφελήσεις· ὅσον δὲ περὶ τῆς μεταφράσεως (ἂν πρέπῃ νὰ λέγεται καὶ μετάφρασις, ἀλλ' οὐχὶ μᾶλλον παράφρασις) ἴσθι, ὅτι καθ' ἑκάστην δεκαετίαν

Η ενθάρρυνση των φίλων του και ιδιαίτερα του δασκάλου του Λάμπρου Φωτιάδη εξάλειψαν κάθε δισταγμό ή αμφιβολία του για την έκδοση του αρχαίου ιστορικού και ήδη από το 1802 άρχισε την επεξεργασία του 1ου βιβλίου. Το επεξεργασμένο μάλιστα κείμενο το χρησιμοποιούσε στη διδασκαλία του στο ελληνικό σχολείο του Βουκουρεστίου, όπου δίδασκε, για να μπορέσει να διαπιστώσει τις τυχόν ατέλειές του στη διδακτική πράξη[15]. Η επεξεργασία του κειμένου και της μετάφρασης και η προετοιμασία της έκδοσης διήρκεσε ένα χρόνο και ξεκίνησε ουσιαστικά από την ημέρα που ο Δούκας διορίστηκε στη θέση του εφημερίου του Ναού του Αγ. Γεωργίου της Βιέννης. Εγκατεστημένος πια στη Βιέννη είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί βιβλιοθήκες και να συμβουλευθεί ξένες εκδόσεις, ώστε σε λίγο χρονικό διάστημα και χωρίς κάποια βοήθεια να πετύχει αυτόν τον εκδοτικό άθλο, καταβάλλοντας πραγματικά πολύ κόπο, «νύκταν καὶ ἡμέραν ἀκατάπαυστα ἐργαζόμενος», όπως σημειώνει ο ίδιος[16].

Στο εισαγωγικό σημείωμα προς τους αναγνώστες εκφράζει το θαυμασμό του για τον αρχαίο ιστορικό και το «εμμελές» ύφος του λόγου του, το οποίο θεωρεί «πεπυκνωμένον και πεπιεσμένον». Η γλώσσα του κειμένου, αλλά και το περιεχόμενο γοήτευαν τον Δούκα, που έβλεπε ότι ο αρχαίος ιστορικός με την έκδοσή του θα εξυπηρετούσε δύο βασικούς μείζονες εθνικούς σκοπούς: Κατά πρώτον η παρουσίαση ενός άρτιου από γλωσσικής πλευράς κειμένου θα βοηθούσε στη σταδιακή εξοικείωση των Ελλήνων μαθητών με την αρχαία ελληνική γλώσσα και μάλιστα στην κλασική της μορφή, και κατά δεύτερον στη γνώση της ιστορίας των προγόνων τους[17]. Αναγνωρίζοντας τις δυσκολίες κα-

---

ἡ τελειότης τῆς γλώσσης προβαίνει ἐπὶ τὸ κρεῖττον, καὶ οἱ πόνοι σου δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς δεκαετίας, ἀλλ' εἰς αἰῶνας''· καὶ ταῦτα εἰπών, ἔδωκέ μοι τέτραδον, ὑποσημειώματά τινα, περιέχον περὶ που ὡς εἴκοσι εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τοῦ Θουκυδίδου παρὰ τοῦ Μακαρίτου Εὐγενίου σχολαρχήσαντος εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, διὰ νὰ τὰ προσαρμόσω μεταξύ, εἴτι μοὶ δόξει ὠφέλιμον, ὅπερ καὶ ἐγένετο οὕτω...». Ν. Δούκα, *Ἀπάντησις*..., ό.π., σ. 14.

15. «Ἐπεξεργασάμενος δὲ τοῦ πρώτου βιβλίου τὸ γενικώτερον μέχρι τῆς κδ' παραγράφου κατὰ τὴν ἐνοῦσάν μοι δύναμιν, ἐξέδωκα τοῦτο εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν μαθητῶν παραδιδομένων ἤδη τὸν Θουκυδίδην. ἐν οἷς πρῶτος ἦν καὶ ὁ σὸς καὶ ἐμὸς φίλος Δημήτριος Σχινᾶς, διὰ νὰ κρίνωσι πάντες καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν μετάφρασιν ἰδέας καὶ τῶν ἄλλων ὅ,τι δόξῃ ἑκάστῳ». *Ἀπάντησις*..., ό.π., σ. 13.

16. *Ἀπάντησις*, ό.π., σ. 7. Για την εκδοτική και γενικότερή του δράση στη Βιέννη βλ. Νεοφ. Χαριλάου, «L'attività culturale di Neofytos Ducas negli anni 1803-1814», *Ιταλοελληνικά*, 4 (1991-1996), σ. 195-214 και του ιδίου, «Νεόφυτος Δούκας. Ἡ παρουσία του στὴ Βιέννη καὶ ἡ διαφωτιστική του δράση στὰ χρόνια 1803-1814», *Νέα Ἑστία* 141 (1997) 41-55.

17. «εἴγε τῶν ἡμετέρων τοιοῦτον προπάτορα ἔχοντες ξυγγραφέα, οἱ μὲν ἀγνοοῖεν ὅλως, εἴτις ποτὲ Θουκυδίδης γέγονεν ἐν τοῖς Ἕλλησι, οἱ δὲ καὶ εἰδότες φρίκῃ συνέχοιντο, ὥστε καὶ χρῆσθαι ἀμφιλαφῶς, ἱμαντελιγμὸν οἷον ἐν πολλοῖς τὸ πρᾶγμα ὅλως οἰόμενοι...». Ν. Δούκα, «Τοῖς ἐντευξομένοις», *ό.π.*, σ. 3.

τανόησης και πρόσληψης ενός τέτοιου κειμένου, το παραφράζει σε πιο απλή γλώσσα, ώστε να γίνει κτήμα στο «γένος τῶν Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων»[18].

Ο Δούκας δεν φιλοδοξεί να παρουσιάσει στο κοινό ένα σημαντικό αρχαίο συγγραφέα, όπως είναι ο Θουκυδίδης, για να συγκαταριθμηθεί ανάμεσα στους ξένους εκδότες και να δρέψει δάφνες. Δεν σκοπεύει να κάνει μια κριτική, όπως θα λέγαμε σήμερα, έκδοση η οποία προϋπέθετε άρτια φιλολογική κατάρτιση, εμπειρία στην κριτική έκδοση κειμένων και γνώση ξένων γλωσσών (την οποία δεν είχε τουλάχιστον τότε που εξέδωσε τον Θουκυδίδη) για βιβλιογραφική ενημέρωση επάνω στις προηγούμενες ξένες εκδόσεις του Θουκυδίδη. Ο φιλολογικός οπλισμός του Δούκα, όσο και αν θεωρήσουμε ότι ήταν αρκετά ικανοποιητικός για τη διδακτική πράξη, πάντως δεν ήταν αρκετός για να αντεπεξέλθει στην κριτική έκδοση ενός τέτοιου κειμένου, που και ο ίδιος ο Κοραής θεωρούσε γιγάντιο[19]. Ο ίδιος ο Δούκας αρκετά αργότερα, όταν ανέλυε τους λόγους της πολεμικής εναντίον του από τους Κοραϊστές, μιλώντας για την έκδοσή του και την τότε φιλολογική του κατάρτιση, με πολλή μετριοφροσύνη παραδέχεται ότι η φιλολογική και γλωσσική του κατάρτιση ήταν ανεπαρκής[20].

Ο ηπειρώτης λόγιος αποφάσισε να εκδώσει τον αρχαίο ιστορικό έχοντας υπόψη του την ελληνική νεολαία: «Ἐγὼ πρὸς τοὺς νέους ὑπεσχέθην τοὺς πόνους μου, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τὰς Μούσας εἰς τὰ Ὀλύμπια τῆς Εὐρώπης»[21]. Το κοινό του είναι οι έλληνες μαθητές κυρίως και εκεί αποσκοπούν όλες του οι προ-

18. Ό.π., σ. 3. Ο Δούκας, όπως ο ίδιος αναφέρει, αντιμετώπισε κάποιες αντιδράσεις, όταν εκδήλωσε την πρόθεσή του να μεταφράσει τον αρχαίο ιστορικό. Συγκεκριμένα, σε μεταγενέστερη επιστολή του προς τον Παναγιώτη Σμυρνάκη αναφέρει ότι ο Αθανάσιος Πάριος, όταν πληροφορήθηκε ότι ο Δούκας προετίθετο να εκδώσει μεταφρασμένο τον Θουκυδίδη προσπάθησε να τον μεταπείσει, υποδεικνύοντάς του να τον εκδώσει χωρίς μετάφραση: «Ἀθανάσιος ὁ Πάριος ὁ ἐν Χίῳ διδάσκαλος, πάσῃ τοῦ λόγου δυνάμει χρησάμενος, ἐπεβάλετο πεῖσαί με μηδὲν περὶ τὸν συγγραφέα νεωτερίσαι, μήτε παραφράσαντα, μήτε σχολιάσαντα, μήτε μην ἄλλο τι προστιθέντα· ἀγαπᾷν δὲ ἁπλῷ τῷ τύπῳ, ὥσπερ ἔχει, ἵνα τῆς βαρύτητος, φησί, καὶ σοβαρότητος τοῦ συγγραφέως διασωζομένης, ἀγώνισμα τοῦτο ᾖ τοῖς πρωτοδιδασκάλοις τρισὶν ἢ τέσσαρσί πῃ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν μαθητὰς ἐπιδείκνυσθαι». Ν. Δούκα, *Ἐπιστολαὶ πρὸς τινὰς ἐν διαφόροις περιστάσεσι, ὡς ἀκολουθία τῶν κατὰ τὸ 1835 προεκδεδομένων*, τ. Α', Αἴγινα 1839. σ. 36.

19. «Χαίρω ὅτι εὑρέθη ἄνθρωπος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν Θουκυδίδην, ὁ ὁποῖος χρειάζεται ὤμους ἀτλαντικούς, ὄχι μόνον διὰ τὴν δύσκολον καὶ συνεστραμμένην αὐτοῦ φράσιν, ἀλλ' ὅτι ὁ μεταφράζων (ἐὰν θέλῃ καὶ δύναται νὰ πληρώσῃ τὰ ἀληθῆ καθήκοντα τοῦ μεταφραστοῦ) πρέπει νὰ ἑρμηνεύῃ ὄχι μόνον τὰς ἐννοίας τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ εἰκονίζῃ τρόπον τινὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου». *Ἀλληλογραφία*, τ. Β', σ. 131, 21-26.

20. «εἶτα κατ' ὀλίγον ἐκδοὺς τὸν Θουκυδίδην οὕτως ὡς εἶχον ἐν τῷ τότε δυνάμεως, καὶ ἰδέας μάλιστα ἀμυδρὰς ὡς ἐν ἀρχῇ περὶ γλώσσης...». Ν. Δούκα, «Ἀργὼ ἢ ἐπιστασίαι τινὲς εἰς τινὰ τῶν νεωστὶ ἐκδοθέντων βιβλίων», στὴν ἔκδοση, *Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μᾶρκον βασιλείας ἱστοριῶν βιβλία ὀκτώ*, Βιέννη 1813, σ. να'.

21. *Ἀπάντησις*..., ό.π., σ. 18-19.

σπάθειες, γι' αυτό δεν λαμβάνει υπόψη, αλλά ούτε και αναφέρει τους προηγούμενους ξένους εκδότες. Κάνει χρήση ξένων εκδόσεων στο βαθμό που εξυπηρετεί την προσπάθειά του να αποδώσει όσο πιο ορθά γίνεται το αρχαίο κείμενο. Θεωρεί περιττό να φορτώσει την έκδοσή του με παραπομπές στους προηγούμενους εκδότες του Θουκυδίδη για να «ἀρέσῃ πρὸς τοὺς ἀλλογενεῖς», αλλά αυτό που θέλει είναι να γίνει ωφέλιμος για το γένος του[22].

Τον πρώτο χρόνο (1805) εξέδωσε τους έξι πρώτους τόμους και τον επόμενο τους άλλους τέσσερις. Οι πρώτοι οκτώ τόμοι περιλαμβάνουν τα οκτώ βιβλία του Θουκυδίδη, ένα σε κάθε τόμο, ενώ στον όγδοο τόμο παρατίθενται συμπληρωματικά «ὡς ἐν περιλήψει» τα κεφάλαια από τα *Ἑλληνικὰ* του Ξενοφώντα, χωρίς μετάφραση και σχόλια, ως συμπλήρωμα της ιστορίας του Θουκυδίδη.

Η έκδοση, που έγινε με δαπάνες του ίδιου του εκδότη[23], είναι πολυτελής και επιμελημένη και περιλαμβάνει το κείμενο, το οποίο κατά πληροφορία του περιοδικού *Λόγιος Ἑρμῆς* το δανείστηκε από την έκδοση του Ἀμστερνταμ (1731) του Καρόλου Ανδρέου Δουκέρου (C. A. Dukerus)[24], όπως και τη μετάφραση σε γλώσσα αρχαΐζουσα και τα υποσελίδια σχόλια. Θυμίζει φροντισμένο βιβλίο παλαιού τύπου με το κείμενο και τη μετάφραση στις εκατέρωθεν σελίδες και τις γραμματικές, συντακτικές και πραγματολογικές σημειώσεις αποκάτω[25]. Κριτική του κειμένου δεν υπάρχει, ούτε και βιβλιογραφία. Ωστόσο, πολύ

---

22. «...καὶ ἐλθών, μετὰ τῆς φροντίδος τῆς ἐφημερίας, ἐτελείωσα καὶ τὸν συγγραφέα εἰς ἕνα χρόνον, οὕτως ὡς ἐδυνάμην πληρέστατα, χωρὶς νὰ περιεργασθῶ τὴν Μόδαν τῶν ἐκδοτῶν τῆς Εὐρώπης, ὅτι πρέπει νὰ ὑποσημειώνω ὅ,τι ποτὲ καὶ ἄλλος ἢ ἐννόησε τὸ αὐτό, ἢ κακῶς τὸ ἐννόησεν. ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔλαβον οὐδεμίαν φιλοτιμίαν πρὸς τοῦτο νὰ ἀρέσω πρὸς τοὺς ἀλλογενεῖς, ἐξ οὗ οὐδεμία ὠφέλεια φαίνεται εἰς τῶν νέων τὴν τρυφερότητα, ὅπερ ἦν μοι τὸν σπουδαζόμενον ἐξ ἀρχῆς». *Ἀπάντησις*, ό.π., σ. 14. Η μη αναφορά από το Δούκα των άλλων εκδοτών ή προηγούμενης βιβλιογραφίας, μάλλον πρέπει να αποδοθεί σε άγνοια των κανόνων στην έκδοση κλασικών κειμένων, παρά σε σκόπιμη αποσιώπηση για τη δική του προβολή, όπως τον κατηγόρησαν αργότερα οι αντίπαλοί του.

23. Ο Δούκας υπερασπίζοντας τον εαυτό του από τις επιθέσεις εναντίον των εκδόσεών του, ότι είναι κακές, στην επιστολή προς τον Αλ. Βασιλείου μεταξύ των άλλων γράφει ότι οι εκδόσεις του γίνονται με προσωπικές του δαπάνες: «ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω καὶ δίκαιον περισσότερον, ὅτι καὶ ἱδρώνω, καὶ γράφω, καὶ ἐξοδεύω, διὰ νὰ ἔλθουν στὸ φῶς· καὶ κερδαίνω, διὰ νὰ ἐξοδεύσω καὶ αὖθις ἐκ τῶν ἱδρώτων μου, καὶ δὲν τὰ καπηλεύω ἐκ μεταπράσεως», *Ἀπάντησις*, ό.π., σ. 33. Την πληροφορία ότι ο Ν. Δούκας εξέδωσε τα έργα του «ἐξ οἰκείας δαπάνης» δίνει και ο *Λόγιος Ἑρμῆς* στην βιβλιοπαρουσίαση που κάνει στον πρώτο τόμο που εκδόθηκε το 1811, 33. Παρόμοια πληροφορία δίνει και ο Friedrich Thiersch στην διατριβή του *Zweite Vorlesung. Die Neugriechen*, όπου μιλώντας για τους έλληνες λογίους παρουσιάζει τον Ν. Δούκα ως λόγιο που αγωνίζεται για την βελτίωση του γένους του και με δικά του έξοδα εξέδωσε πολλούς συγγραφείς. Την παραπομπή αναφέρει ο Κοραής σε επιστολή του προς τον Α. Βασιλείου. Βλ. *Ἀλληλογραφία*, τ. Γ', σ. 310.

24. *Λόγιος Ἑρμῆς*, 1 (1811), 34.

25. Σύντομη παρουσίαση του βιβλίου βλ. και Ελένη Κοντιάδη-Τσιτσώνη, ό.π., σ. 211.

συχνά παραπέμπει σε αρχαίους και νεότερους σχολιαστές όταν θέλει να εξηγήσει κάποιο χωρίο ή λέξη από το κείμενο.

Στον πρώτο τόμο υπάρχει αφιερωτική επιστολή στον μητροπολίτη Ουγγροβλαχίας Δοσίθεο, εκτενής πρόλογος και αρχαΐζοντα επιγράμματα προς τον Θουκυδίδη, την έκδοση και τον μεταφραστή[26]. Σημαντικά εποπτικά υποβοηθήματα είναι οι χάρτες της Ελλάδας και της Σικελίας, όπου διεξήχθησαν οι σημαντικότερες μάχες και άλλοι πίνακες, τους οποίους ενσωματώνει στους τόμους της έκδοσης, αλλά κυρίως τα δύο λεξικά, τα οποία αποτελούν τους δύο τελευταίους τόμους. Ο ένατος τόμος, που επιγράφεται *Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Θουκυδίδου*, περιλαμβάνει στις πρώτες ενενήντα δύο σελίδες ένα ευρετήριο ονομάτων στην ιστορία του Θουκυδίδη, ενώ στη συνέχεια παρατίθενται μικρές διατριβές σε επιμέρους θέματα που αφορούν την αρχαία ελληνική ιστορία, όπως «Περὶ διοικήσεως τῶν Ἀθηναίων», «Περὶ κριτηρίων. Ὁ Ἄρειος Πάγος», «Περὶ τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων» κτλ. Ενδιάμεσα παρεμβάλλεται ένα γεωγραφικό λεξικό των περιεχομένων στην ιστορία του Θουκυδίδη. Αναφέρεται επίσης στο κοινωνικό σύστημα της Αθήνας και παραθέτει τις επιστολές του Θεμιστοκλή, τις οποίες δηλώνει, ότι τις βρήκε τυχαία και τις διόρθωσε λόγω της ημαρτημένης σε πολλά σημεία γραφής του κειμένου, αφού τις αντιπαρέβαλε με την έκδοση της Βασιλικής Βιβλιοθήκης της Βιέννης[27]. Στην αρχή κάθε επιστολής παραθέτει μια σύντομη υπόθεση. Ο δέκατος τόμος έχει τον τίτλο, *Λεξικὸν τῶν φράσεων εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Θουκυδίδου* και περιλαμβάνει στις σελίδες 3-248 αξιοσημείωτες φράσεις από το κείμενο του Θουκυδίδη, με την παραπομπή στον αντίστοιχο τόμο και στην αντίστοιχη σελίδα. Στις σελίδες 253-283 παρατίθενται «Γνωμικὰ ἀπὸ τῶν δημηγοριῶν συμπάσης τῆς Συγγραφῆς [...] τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκοντες οἱ νέοι συνεχῶς, πλουτοῦσι μὲ ἠθικὰς ἰδέας, καὶ ἐντεῦθεν δύνανται νὰ καλλωπίζωσι καὶ νὰ ἐκτείνωσι καὶ τὰ συγγράμματά των». Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει κατάλογος συνδρομητών.

Η έκδοση του Θουκυδίδη έκανε το Δούκα γνωστό στους Έλληνες και ξένους λογίους και από την πλευρά αυτή είναι χρήσιμο να δούμε την απήχηση που είχε αλλά και τη διαδρομή της.

Αν κρίνουμε από τα πωληθέντα αντίτυπα σε συνδρομητές, η έκδοση του Δούκα είχε εμπορική επιτυχία. Στον κατάλογο που παρατίθεται στο τέλος του 10ου τόμου αναγράφονται τα ονόματα 916 συνδρομητών, με σύνολο αντιτύ-

26. Υπάρχει ένα επίγραμμα του Αναστασίου Παππά Γεωργίου Φιλιππουπολίτου, ένα του Κωνσταντίνου Φιλίτου, ένα του Δημητρίου Σχοινά και άλλων ανωνύμων. Η παράθεση στην έκδοση των εγκωμιαστικών επιγραμμάτων από τον Δούκα αποτέλεσε αντικείμενο κριτικής από τους αντιπάλους του στη διαμάχη της εποχής. Ωστόσο, πρέπει να σημειώσουμε πως ήταν σύνηθες φαινόμενο, δεδομένου ότι και ο Βλαντής στη δική του έκδοση του προέταξε παρόμοια εγκωμιαστικά επιγράμματα.

27. Ν. Δούκα, *Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν*, Βιέννη 1806, σ. 195.

πων τα 1260[28]. Αν υπολογίσουμε ότι και ένα σημαντικό μέρος αντιτύπων αγοράστηκε από άλλους[29], αφού η έκδοση κυκλοφόρησε σε πάρα πολλές γερμανόφωνες πόλεις[30] και αλλού, τότε αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της απήχησης που είχε η έκδοση. Πάντως, η εκδοτική επιτυχία του οφείλεται επίσης και στην εκπαιδευτική χρήση του σε αρκετά ελληνικά σχολεία της εποχής, στα οποία οι έλληνες δάσκαλοι το εισήγαγαν[31].

Οι συνδρομητές της έκδοσης προέρχονταν από διάφορες περιοχές της Ελλάδας (Κωνσταντινούπολη, Κυδωνίες, Χίο, Θεσσαλονίκη, Δράμα, Ζίχνα, Σμύρνη, Μελένικον), των παραδουναβίων ηγεμονιών (Βουκουρέστι, Ιάσι) και της Ευρώπης (Βιέννη, Μόσχα, Πέστα, Σιμπίνι). Η πληθώρα των πόλεων, καθώς επίσης και ο μεγάλος αριθμός των συνδρομητών οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η έκδοση του Δούκα, παρά τις ατέλειές της και τη γλώσσα στην οποία μεταφράστηκε και σχολιάστηκε, βρήκε μεγάλη ανταπόκριση στους Έλληνες και κάλυψε σημαντικά τις εκπαιδευτικές ανάγκες της εποχής του.

---

28. Είναι αξιοσημείωτο πως η έκδοση αυτή βρίσκεται στις τρεις πρώτες θέσεις του πίνακα των πωληθέντων βιβλίων με τη μέθοδο της προεγγραφής συνδρομητών, αφού είναι η μόνη έκδοση από το 1749 μέχρι και το 1817 που ξεπέρασε τους εννιακόσιους συνδρομητές. Τα άλλα δύο βιβλία που ξεπέρασαν τον αριθμό αυτό ήταν αυτό του Δ. Γουζέλη *Ἡ κρίσις τοῦ Πάριδος* (976), 1817 και του Μαυρικίου, σε μετάφραση Νικοδήμου Αγιορείτη *Συναξαριστής* (992), 1819. Αν λάβουμε δε υπόψη το γεγονός ότι η έκδοση του Δούκα στοίχιζε ένα αρκετά σεβαστό ποσό, δεδομένου ότι αποτελείτο από δέκα μεγάλους πολυτελείς τόμους, τότε καταλαβαίνουμε την μεγάλη εμπορική της επιτυχία. Σ' ένα πολύ μεγάλο βαθμό η επιτυχία της έκδοσης οφείλεται και στο γεγονός ότι ήταν η πρώτη έκδοση του αρχαίου ιστορικού από Έλληνα, με μετάφραση και σχόλια, οπότε αυτό αποτέλεσε χρηστικό βοήθημα για τα ελληνικά σχολεία. Βλ. τη σχετική μελέτη για τους συνδρομητές του Φίλιππου Ἠλιού: «Βιβλία μὲ συνδρομητές. Ι. Τὰ χρόνια τοῦ Διαφωτισμοῦ. (1749-1821)», *Ὁ Ἐρανιστής*, 12 (1975), 129 και του ιδίου *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία*, ό.π., σ. 187.

29. Στην «Ἀργὼ» αναφέρει ότι έστειλε στο Παρίσι (το οποίο δεν αναφέρεται στις πόλεις που παραθέτει στον κατάλογο συνδρομητών) μερικά αντίτυπα του Θουκυδίδη στους εκεί βιβλιοπώλες, τα οποία έγιναν ανάρπαστα: «...εἶτα κατ' ὀλίγον ἐκδοὺς τὸν Θουκυδίδην... ἔστειλα εἰς Παρίσιον σώματα ὀλίγα τινὰ Θουκυδίδου τοῖς ἐκεῖσε βιβλιοπώλαις· καὶ οἱ Γάλλοι οἱ τῆς ἡμετέρας γλώσσης εἰδήμονες ὥρμησαν ἱκανῶς εἰς τὴν βίβλον», «Ἀργὼ...», *ό.π.*, σ. να'-νβ'.

30. Στο τέλος της παρουσίασης της έκδοσης του Δούκα από το περιοδικό *Jenaische Allgemeine Literatur-Zeitung* ο ανώνυμος κριτικός του περιοδικού παραθέτει τα ονόματα και τις διευθύνσεις δέκα βιβλιοπωλών σε γερμανόφωνες πόλεις, όπου διετίθετο το βιβλίο.

31. Στην Καπλάνειο Σχολή των Ιωαννίνων, όπου σχολαρχούσε ο Αθαν. Ψαλίδας, απεστάλη αμέσως η έκδοση του Θουκυδίδη του Δούκα για τη βιβλιοθήκη του σχολείου. Βλ. Στέφ. Μπέτη, «Ζώης Καπλάνης και Καπλάνειος Σχολή», *Ἠπειρωτικὰ Χρονικά*, περ. Β', 4-5 (1976-77), 189-190. Επίσης, ο Κωνσταντίνος Οικονόμος, διδάσκαλος τότε στο σχολείο της Τσαριτσάνης, έσπευσε να προμηθευτεί δύο αντίτυπα της έκδοσης. Βλ. Κώστας Λάππας - Ρόδη Σταμούλη, (έκδ.), *Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ἀλληλογραφία*, τ. Α', Ἀθήνα 1989, σ. 47.

Ο Κοραής το 1804, όταν πληροφορήθηκε για πρώτη φορά ότι κάποιος Έλληνας προετοιμάζει την έκδοση του Θουκυδίδη έσπευσε να εκφράσει την ικανοποίησή του για την προσπάθεια αυτή, γιατί τη θεωρούσε απαραίτητη για το γένος[32]. Ωστόσο, δύο χρόνια αργότερα, όταν πια πραγματοποιήθηκε η έκδοση, ο Κοραής διατύπωσε τις πρώτες αρνητικές κρίσεις, αν και δεν είχε έρθει ακόμη στα χέρια του, δεχόμενος αφενός την αρνητική γνώμη του φίλου του Αλεξάνδρου Βασιλείου, ο οποίος ζούσε τότε στη Βιέννη και γνώριζε προσωπικά τον Δούκα, και αφετέρου γιατί είχε προϊδεαστεί αρνητικά από τη Γραμματική[33] του ηπειρώτη δασκάλου, η οποία είχε εκδοθεί το 1804: «ἔχω εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γραμματικήν, γέμουσαν ἀπὸ vanite καὶ pretensions ridicules καὶ παντάπασιν κενὴν ἀπὸ ὠφέλειαν». Ωστόσο, δείχνει συγκατάβαση για την έκδοση, γιατί «ὅσον ἄθλια καὶ ἂν ἦναι τὰ τοιαῦτα, εἶναι ἀπαραίτητα, ἐπειδή, ὡς ἡ πεῖρα ἔδειξεν, εἰς ὅλα τὰ ἔθνη αὐτὰ προηγοῦνται πάντοτε τῶν καλῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰς πομπὰς καὶ λιτανείας προηγεῖται ὁ ὄχλος (de la vraie canaille) μὲ τὰ μικρὰ κηρία, ἔπειτα φαίνεται ὁ δεσπότης μὲ τὸν κλῆρον του καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντας κρατοῦντας τὰς μεγάλας λαμπάδας· καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν μέσην»[34].

Παρά τη συγκατάβαση αυτή, ο Κοραής λίγο αργότερα έλαβε απόλυτα αρνητική θέση απέναντι στην έκδοση. Όταν περιήλθε στα χέρια του και διαπίστωσε ότι ο Δούκας, κατά την άποψή του, σφετερίστηκε ορισμένες σημειώσεις του γάλλου μεταφραστή Levesque και αποσιώπησε επίσης και το δικό του όνομα, το οποίο είχε αναφέρει ο γάλλος εκδότης, δεν δίστασε να αποκαλέσει την έκδοση «μακαρονικὴν καὶ ἀθλίαν»[35]. Η άποψη αυτή του Κοραή, που δεν διατυπώθηκε δημόσια και γραπτώς σε κάποιο έντυπο, φαίνεται ότι έγινε γνωστή στο Δούκα προφορικά και δημιούργησε το ψυχολογικό έδαφος για τη μεταξύ τους ρήξη στη συνέχεια.

Ο βιογράφος του Κοραή Διονύσιος Θερειανός, κάνοντας μνεία της έκδοσης, θεωρεί ότι η αμοιβαία καχυποψία μεταξύ των δύο ανδρών οφείλεται στην απο-

32. Βλ. *Ἀλληλογραφία*, τ. Β', σ. 131, στ. 21-30. Στην ίδια επιστολή ο Κοραής, αφού ανέλυσε στον Α. Βασιλείου τις δυσκολίες προσπέλασης του κειμένου τον συμβουλεύει να μην «ψυχράνῃ τὸν ἄνδρα ὁποιαδήποτε ἤθελεν εἶσθαι ἡ μετάφρασίς του», αναγνωρίζοντας ότι «ἡ ταλαίπωρος ἡμῶν γλῶσσα εἶναι ἀκόμη ἄτονος καὶ πολλὰ περισσότερον ἐκλελυμένη νὰ παραστήσῃ τὸν ἀμίμητον τόνον τοῦ Θουκυδίδου», *Ἀλληλογραφία*..., τ. Β', σ. 307, στ. 10-19.

33. *Ἡ κατ' ἐπιτομὴν Γραμματικὴ Τερψιθέα*, ἐν Οὐινδοβόνᾳ 1804.

34. *Ἀλληλογραφία*, τ. Β', σ. 307, στ. 10-19.

35. Την πληροφορία μας τη δίνει ο ίδιος ο Δούκας: «...ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀκούω ὅτι ἀνήρ τις σοφός, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς παραφράσεως ταύτης, ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι μακαρονικὴ καὶ ἀθλία· καὶ ἐμὲ οὐκ εἰς μικρὰν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα ἐκίνησεν· ἔπειτα συνεννοήσας, ὅτι δὲν ἠκολούθησα τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τινὸς ἀπορίας πρὸς τὸν γάλλον μεταφραστὴν τοῦ Θουκυδίδου ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ [...] ἦλθον εἰς μικρὰν ὑποψίαν τοῦ πάθους ἐντεῦθεν», «Ἀργώ...», *ό.π.*, σ. να'.

σιώπηση και την έμμεση αποδοκιμασία από τον Δούκα της άποψης του Κοραή για ένα χωρίο του Θουκυδίδη[36]. Η άποψη αυτή του Θερειανού δεν πρέπει να απέχει πολύ από την πραγματικότητα, αφού επιβεβαιώνεται και από την αλληλογραφία του Κοραή με τον Αλέξανδρο Βασιλείου. Τον Ιούλιο του 1806 ο Κοραής ζητούσε από τον Βασιλείου να του στείλει ένα αντίτυπο από την έκδοση του Θουκυδίδη του γάλλου Levesque για να επιβεβαιώσει αν ο Δούκας σφετερίστηκε τις σημειώσεις που ο ίδιος έστειλε στο γάλλο φιλόλογο: «...παρατηρῶ συνδρομὴν καὶ σύμπνοιαν παράξενον εἰς τινὰ μέρη τῶν ἰδικῶν μου σημειώσεων μὲ τὰς σημειώσεις τοῦ νέου ἐκδότου καὶ μεταφραστοῦ»[37].

Το 1808, όταν ο Δούκας επανέκδωσε τη *Γραμματικὴ Τερψιθέα* και προέταξε σ' αυτήν εκτενή πρόλογο, επικριτικό για τις απόψεις που είχε εκφράσει ο Κοραής για τους γραμματικούς και τις γραμματικές στα προλεγόμενα των αρχαίων συγγραφέων που εξέδιδε, ο δεύτερος κατηγόρησε ευθέως τον Δούκα, ότι στην έκδοσή του αποσιώπησε και σφετερίστηκε τους προηγούμενους εκδότες και σχολιαστές και ειδικότερα τον γάλλο εκδότη Levesque, στον οποίο ο ίδιος είχε χαρίσει τις σημειώσεις[38].

Ο Κοραής άσκησε όμως δημόσια κριτική και στη γλώσσα που μεταφράστηκε ο αρχαίος ιστορικός και σε ορισμένες μεταφραστικές επιλογές του Δούκα, κατηγορώντας τον για παντελή άγνοια της γλώσσας: «Ὁ μακαρονισμὸς τῶν κακότυχων τούτων Ἀττικιστῶν, τῶν ὁποίων ἡ σοφία ἔφθασεν ἕως νὰ μεταφράζῃ καὶ τὸ *Ὀργίζομαι* διὰ τοῦ *χαλεπαίνω*, πόθεν ἄλλοθεν προέρχεται πλὴν ἀπὸ ἄγνοιαν τῆς γλώσσης;»[39].

---

36. «Ὁ Ν. Δούκας, ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσει τοῦ Θουκυδίδου, οὐδεμίαν ποιούμενος μνείαν τῆς τοῦ Κοραῆ ἑρμηνείας, ἀποδοκιμάζει αὐτὴν σεσιγμένως, λέγων, ὅτι τὸ "ζεύξαντές τε τὰς παλαιὰς ὥστε πλωίμους εἶναι, καὶ τὰς ἄλλας ἀνασκευάσαντες" ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ "τῶν νηῶν τὰς μὲν παλαιὰς ζυγώσαντες, τὰς δὲ ἄλλας τὰς μὴ διαρρεούσας ἐπισκευάσαντες, τουτέστι τὰ ἀναγκαῖα πράγματα αὐταῖς ἐπιθέντες, ἀντανῆγον". [...] ἐντεῦθεν ἔχει τὴν γένεσιν τῶν δύο ἀνδρῶν ἡ ἀμοιβαία ἀλλοτριότης, ἥτις ὕστερον μετέπεσεν εἰς φανερὰν ἔχθραν», Δ. Θερειανός, *Ἀδαμάντιος Κοραῆς*, τ. Α', Τεργέστη 1889, σ. 243.

37. *Ἀλληλογραφία*, τ. Β', σ. 339, στ. 5-9.

38. «...εἰς τὸν μακαρονισμένον του Θουκυδίδην σιωπᾷ τοὺς δύο ὁμογενεῖς Πόρτους, τῶν ὁποίων τὰς ἐξηγήσεις πολλάκις σφετερίζεται, σιωπᾷ τὸν Γάλλον μεταφραστήν, τοῦ ὁποίου τὴν διόρθωσιν (τρόπῳ ἀντὶ τόπῳ, Θουκ. στ, νδ) ὡς ἰδικήν του ἀναισχύντως προβάλλει, σιωπᾷ τέλος πάντων κ' ἐμέ, τοῦ ὁποίου τὰς ὀρθὰς ἢ κακὰς σημειώσεις κατεδέχθησαν νὰ τυπώσωσιν οἱ ἀλλογενεῖς, ὁ μὲν γάλλος μεταφραστὴς ἀμέσως ἐκ ζώσης μου φωνῆς. οἱ δὲ γερμανοὶ ἐκδόται (edition grecque-latine de Bauer) μετατυπώσαντες παρὰ τοῦ γάλλου;». *Ἀλληλογραφία*, τ. Α', σ. 509, στ. 27-32, σ. 510, στ. 1-4. Τις ίδιες κατηγορίες επαναλαμβάνει δημόσια λίγο αργότερα και ο φίλος του Κοραή, Α. Βασιλείου, ο οποίος ανελάμβανε συχνά το βάρος των δημόσιων επιθέσεων κατά των αντιπάλων του χίου φίλου του. Βλ. Ἀλ. Βασιλείου, *Ἐπιστολαὶ Αὐτοσχέδιοι, γραφεῖσαι ὅταν ἐφάνη ἡ Δευτέρα τῆς Τερψιθέας Γραμματικῆς ἔκδοσις*, Βιέννη 1809.

39. *Τὰ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πλουτάρχου Προλεγόμενα. Ἀκολουθία τῶν Αὐτοσχεδίων*

Ο ίδιος ο Δούκας θεωρούσε την απορριπτική γνώμη του Κοραή για την έκδοσή του αποτέλεσμα εμπάθειας, εξαιτίας της κριτικής που άσκησε ο ίδιος στους «Αὐτοσχέδιους Στοχασμούς», αλλά και σε κάποια κρυφή αντιζηλία του χίου σοφού[40]. Αρκετά αργότερα, υπερασπιζόμενος την έκδοσή του, με κάποιο παράπονο για τη στάση του Κοραή, ο οποίος του προσήπτε το χαρακτηρισμό του «αντιφιλοσόφου» γράφει: «εἰ δὲ περιέχει Ἀντιφιλοσοφίαν (ο Θουκυδίδης) καὶ ἐντεῦθεν διαφθείρει τοὺς νέους, δειξάτω ὁ σοφὸς Κοραῆς, καὶ ἡμεῖς παραδώσομεν αὐτὸν τῷ πυρὶ παρανάλωμα»[41].

Η έκδοση του Δούκα υπέστη οξύτατη κριτική επίσης από τους οπαδούς του Κοραή το 1809, μετά τη δεύτερη έκδοση της «Γραμματικής Τερψιθέας» και του επίμαχου προλόγου της. Στη μάχη των φυλλαδίων που ακολούθησε ο Αλέξανδρος Βασιλείου και ο Κωνσταντίνος Κούμας, φίλοι και οπαδοί των γλωσσικών απόψεων του Κοραή, άσκησαν σφοδρή κριτική στην έκδοση του Θουκυδίδη και κατηγόρησαν τον Δούκα ότι οικειοποιήθηκε τους κόπους άλλων εκδοτών, χωρίς μάλιστα να τους αναφέρει βιβλιογραφικώς και ειδικότερα τις σημειώσεις που ο Κοραής «διὰ ζώσης φωνῆς» είχε χαρίσει στο γάλλο μεταφραστή Levesque[42].

Στο πρώτο αντιδουκικό φυλλάδιο που δημοσίευσε ο Βασιλείου στα 1809 με σκοπό να υπερασπιστεί τον Κοραή, επικεντρώνει την κριτική του στη γλώσσα που είναι μεταφρασμένο και σχολιασμένο το κείμενο. Θεωρεί πως η γλώσσα που χρησιμοποιεί ο εκδότης καθιστά την έκδοση άχρηστη, γιατί κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τη μετάφραση. Επιπρόσθετα, παραθέτοντας συγκεκριμένα χωρία τον κατηγορεί για διαστρέβλωση του περιεχομένου του κειμένου λόγω άγνοιας, εκφράζοντας μια απόλυτα αρνητική θέση για την έκδοση[43].

Στοχασμῶν, Παρίσι 1812, στο Ἀδαμαντίου Κοραῆ, *Προλεγόμενα στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς*, τ. Α', Ἀθήνα 1986, σ. 503.

40. «Ἐβιάσθην δὲ νὰ κάμω ἐπίκρισιν τῶν Αὐτοσχεδίων αὐτοῦ Στοχασμῶν, καὶ τὰ μὲν καλὰ καὶ ἄξια λόγου ἐπήνεσα, ὡς εἰκός, τὰ δὲ σφαλερὰ καὶ ἀλλόκοτα ἐξήλεγξα ὡς κακόδοξα ἀληθῶς [...]. ἡ δὲ κρυπτὴ αἰτία καὶ μὴ φαινομένη ἀληθῶς τὸ ἀντίζηλον». «Ἀργώ...», *ό.π.*, σ. να'-νβ'.

41. «Ἀργώ...», *ό.π.*, σ. νγ'.

42. Ο Δούκας στην κατηγορία του Βασιλείου δηλώνει άγνοια και απαντά: «Ἐγὼ μὲν τὰς διὰ ζώσης ἢ τεθνηκυίας φωνῆς ἐπιδιορθώσεις τοῦ Κοραῆ ἀγνοῶ. Νότας δὲ τινὰς γαλλικὰς εἶδον ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Γάλλου μεταφραστοῦ ἐξ ὧν ὠφελήθην μὲν ἴσως πῇ, δὲν ἀρνοῦμαι, ὡς καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ μου ὡμολόγησα τοῦτο, καίτοι ἐν τῷ παρόντι μὴ ἐνθυμούμενος· παρεσιώπησα δέ, καὶ ἐκ τῆς τότε μὲν συνήθους ἁπλότητος, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ἀλλ' ἵνα μὴ μετὰ τῶν ἀρεσάντων μοι προσέτι δημοσιεύσω καὶ τὰ μὴ δόξαντά μοι τοιαῦτα...». Ν. Δούκα, *Ἀπάντησις. Πρὸς Ἀλέξανδρον Βασιλείου*, Βιέννη 1809, σ. 53. Ωστόσο, στο προοίμιο του Δούκα δεν υπάρχει καμιά παραπομπή στο γάλλο εκδότη, γεγονός που το επισημαίνει ο Βασιλείου στην δεύτερη επιστολή-απάντηση προς το Δούκα. Βλ. *Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου Βασιλείου πρὸς Νεόφυτον Δούκαν*, Βιέννη 1809, σ. 38.

43. «Ἀλλ' ὁ Δοὺξ [...] ὁρμήσας παντάπασιν ἀπροπαράσκευος καὶ ἀσύντακτος, τί ἔκα-

Η κριτική του Α. Βασιλείου, που εξηγείται, αν λάβουμε υπόψη τη φορτισμένη ατμόσφαιρα από τη φιλολογική διαμάχη της εποχής, σε μεγάλο βαθμό ήταν άδικη και σε ορισμένες περιπτώσεις ξέφυγε από τα όρια της ευπρέπειας. Ο Βασιλείου ήθελε περισσότερο να πλήξει και να μειώσει την αξία της έκδοσης αλλά και τον ίδιο τον Δούκα, παρά να ασκήσει γόνιμη κριτική. Η κριτική που άσκησε ο Δούκας στους «Αὐτοσχέδιους Στοχασμοὺς» του Κοραή σίγουρα ήταν ο βασικότερος λόγος της εμπαθούς κριτικής του Βασιλείου. Άλλωστε, η πολεμική των Κοραϊστών κατά του Δούκα είχε την αφετηρία και την αιτία της στον πρόλογο της *Γραμματικῆς Τερψιθέας*.

Μέσα στη δίνη της φιλολογικής διαμάχης της εποχής, που είχε λάβει χαρακτήρα προσωπικής αντιπαράθεσης και κράτησε πάνω από μια δεκαετία, οι εκφραστές των διαφόρων ιδεολογικών παρατάξεων παρέβλεψαν τα θετικά ή και άσκησαν άδικη κριτική σε έργα που σίγουρα, αν και είχαν σοβαρές ατέλειες, εντούτοις βοήθησαν ουσιαστικά την παιδεία του υπόδουλου Ελληνισμού.

Στα 1811 το περιοδικό *Λόγιος Ἑρμῆς*, παρουσίασε τον Ν. Δούκα και τις εκδόσεις του. Σε σύντομο ανώνυμο σημείωμα παρουσιάζεται η έκδοση του Θουκυδίδη χωρίς κριτική αποτίμηση και επισημαίνεται η έλλειψη των παλαιών σχολίων του συγγραφέα και του βίου του από τον Μαρκελλίνο[44]. Χρήσιμη είναι η πληροφορία που δίνει ο εκδότης του περιοδικού σχετικά με τη χρηματοδότηση της έκδοσης, ότι αυτή πραγματοποιήθηκε «ἐξ οἰκείας δαπάνης» του εκδότη. Δύο χρόνια αργότερα, το 1813, στον *Ἑλληνικὸ Τηλέγραφο* του Δημητρίου Αλεξανδρίδη, σε μια γενική παρουσίαση των εκδοθέντων έργων του Δούκα, αναγράφεται και η έκδοση του Θουκυδίδη χωρίς σχολιασμό.

Το 1817 δημοσιεύεται ως παράρτημα της έκδοσης της τραγωδίας του Σοφοκλή «Αἴας Μαστιγοφόρος» μία κριτική ενός ανώνυμου με τα αρχικά Φ.Σ., που δεν είναι άλλος από τον Παν. Ιωαννίδη, τον επονομασθέντα αργότερα Φοιβαπόλλωνα[45]. Είναι η πρώτη εκτενής και σ' ένα βαθμό αντικειμενική κριτική στο έργο του Δούκα. Ο Π. Ιωαννίδης επισημαίνει καταρχήν το θετικό αντίκτυπο από τη δεκάτομη έκδοση του Θουκυδίδη και ως προς την υποδοχή της

μεν; ἐγέννησεν τέρας ἄμορφον καὶ ἀλλόκοτον, ὁποῖον τὸ κρίνει πᾶς, ὅστις ἔτυχε νὰ ἔχῃ ὀλίγην παιδείας μετοχήν, καὶ τοῦ καλοῦ αἴσθησιν καὶ κρίσιν. Μετέφρασε τὸ κείμενον ὄχι μόνον εἰς χαρακτῆρα λόγου, ὁποῖον οὔτε οἱ νῦν Ἕλληνες, οὔτε οἱ παλαιοί, καταλαμβάνουσιν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιέχοντα ἔννοιαν διεστραμμένην, ἢ καὶ ἐναντίαν τῆς τοῦ συγγραφέως...», Ἀλεξάνδρου Βασιλείου, *Ἐπιστολαὶ αὐτοσχέδιοι, γραφεῖσαι ὅταν ἐφάνη ἡ Δευτέρα τῆς Τερψιθέας Γραμματικῆς ἔκδοσις*, Βιέννη 1809, σ. 9.

44. *Λόγιος Ἑρμῆς*, 1 (1811), 33.

45. Για τον Π. Ιωαννίδη βλ. Ρωξάνη Αργυροπούλου, «Παναγιώτης Φοιβαπόλλων καὶ Φοιβαπόλλων ὁ ἐκ Σμύρνης», *Ὁ Ἐρανιστής* 6 (1968), 43-53, της ιδίας, «Οἱ ἀδελφοὶ Παναγιώτης καὶ Γεώργιος Ἰωαννίδης. Συμβολὴ στὴν προσωπογραφία τοῦ νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ», *Ὁ Ἐρανιστής*, 13 (1976), 61-67.

από τους λογίους, αλλά και ως προς την ωφελιμότητά της για τη νεολαία. Το έργο αυτό, κατά τον Ιωαννίδη, βοήθησε τον άγνωστο τότε Δούκα να κερδίσει μια εξέχουσα θέση στο χώρο των φιλολόγων και τον έκανε σεβαστό στους κύκλους των ελλήνων και ξένων λογίων.

Η κριτική του Ιωαννίδη νομίζω ότι εκφράζει σ' ένα μεγάλο βαθμό την απήχηση που είχε η έκδοση του Δούκα: «Δὲν ἀμφιβάλλει τις, ὅτι τὸ φιλόπονον ἔργον τοῦ ἐκδότου τῆς μεταφράσεως, καὶ τῶν σχολίων τῆς περιφήμου ξυγγραφῆς τοῦ περικλεοῦς, καὶ ἀληθοῦς Ἱστορικοῦ Θουκυδίδου Ὀλόρου εὐκόλυνεν ὁπωσοῦν τὴν νεολαίαν εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος, καὶ ἐνέπνευσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πεπαιδευμένων τοῦ γένους σέβας, καὶ ὑπόληψιν πρὸς τὸν Μεταφραστήν, ὅστις ἐκτελέσας ἕνα τοιοῦτον θαυμαστὸν ἔργον εἵλκυσε τὴν περιέργειαν τῶν φιλολόγων Ἑλληνιστῶν, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν Κριτικῶν, καὶ ἐπροξένησε θαυμασμὸν εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ πνεύματα»[46].

Ωστόσο, η θετική απήχηση που είχε το έργο δεν εμποδίζει τον Π. Ιωαννίδη να ελέγξει τα σφάλματα της έκδοσης και να διατυπώσει σε ορισμένα σημεία αυστηρότατη κριτική. Η κριτική του αναφέρεται κυρίως σε γραμματικά και συντακτικά σφάλματα της έκδοσης και σε μεταφραστικά προβλήματα. Επιγραμματικά θα λέγαμε ότι επικεντρώνεται σε τρία επιμέρους ζητήματα: α) «Δὲν ἔκαμεν τὴν ἀναγκαία παρατήρησιν τινῶν περιέργων, καὶ ἀξίων Γραμματικῆς θεωρίας, β) ἐσχολίασεν πολλὰ τῶν ὁποίων ἡ θεωρία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι περιττή, γ) παρεξήγησε κακῶς πολλὰς περιόδους τοῦ κειμένου μὴ φυλάττων τοὺς ἰδιοτισμοὺς οὔτε τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, οὔτε τῆς ἁπλῆς, ἀλλὰ σχηματίζων μακαρονιστικὰς ἐκφράσεις εἰς πολλὰ μέρη»[47].

Με την έκδοση του Δούκα ασχολήθηκαν και ξένοι κριτικοί. Το 1806 στη γερμανική εφημερίδα της Βιέννης *Jenaische Allgemeine Literatur-Zeitung* παρουσιάζεται ανωνύμως η έκδοση του Θουκυδίδη[48]. Ο ανώνυμος κριτικός παρουσιάζει με θετικό τρόπο και λεπτομερώς τα περιεχόμενα της έκδοσης, επισημαίνοντας κυρίως την αξία των δευτερευόντων στοιχείων της, δηλ. των λεξικών, των χαρτών κτλ.

Μερικά χρόνια αργότερα ο άγγλος περιηγητής J. C. Hobhause στο βιβλίο

---

46. Βλ. *Παράρτημα κριτικῶν τινῶν παρατηρήσεων τῆς ξυγγραφῆς Θουκυδίδου Ὀλόρου, καὶ τῶν τούτου σχολίων. καὶ μεταφράσεως παρὰ Νεοφύτου Δούκα*, στο *Σοφοκλέους Τραγωδία Αἴαντος Μαστιγοφόρου*. [...]. Βιέννη 1817, σ. 63.

47. *Ό.π.*, σ. 64.

48. *JALZ* (IB) IV 92, 1 Οκτωβρίου 1806, στ. 755-756. (Το γερμανικό αυτό άρθρο καθώς και το επόμενο που παρουσιάζεται μπόρεσα να τα δω χάρη στην ευγενική χειρονομία της Μ. Στασινοπούλου να μου τα παραχωρήσει σε φωτοτυπία, γι' αυτό και την ευχαριστώ θερμά από τη θέση αυτή). Για το θέμα βλ. και Μαρία Στασινοπούλου, «Εἰδήσεις γιὰ τὸ ἑλληνικὸ βιβλίο στὸ γερμανόφωνο περιοδικὸ τύπο τοῦ 19ου αἰώνα», *Μνήμων* 12 (1989), 133.

του *A journey through Albania and other provinces of Turkey in Europe and Asie to Constantinople, during years 1809 and 1810*, μνημονεύοντας πολλά συγγράμματα νεοτέρων Ελλήνων, αναφέρεται και στην έκδοση του Θουκυδίδη του Δούκα, δημοσιεύοντας μια παραφρασμένη δημηγορία. Παράλληλα, επισημαίνει τις ατέλειες της γλώσσας της μετάφρασης[49].

Σ' ένα άλλο γερμανόφωνο περιοδικό, το *Allgemeine Literatur-Zeitung*, (Halle) το Δεκέμβριο του 1820 δημοσιεύτηκε εκτενής κριτική στην έκδοση του Δούκα[50]. Ο ανώνυμος κριτικός αφού επισημαίνει με χαρά τη ζωηρή επιστημονική κίνηση των ελλήνων λογίων της διασποράς, μετά μάλιστα από μια σκοτεινή περίοδο πνευματικής νάρκης, αναφέρεται λεπτομερώς στην έκδοση του Θουκυδίδη του Ν. Δούκα. Η γενική εικόνα της κριτικής του είναι θετική για την έκδοση και πιστεύει ότι θα είναι πολύ χρήσιμη για τους Έλληνες· ωστόσο, σε αρκετά σημεία με ήπιο τρόπο σημειώνει τα τρωτά της έκδοσης. Δικαιολογεί την έκταση της μετάφρασης, η οποία ομολογουμένως πολλές φορές πλατυάζει, γιατί απευθύνεται σε ελληνικό κοινό, αλλά θεωρεί ότι σε μερικά σημεία θα μπορούσε να είναι πιο σύντομη, «γιατί τι νόημα έχουν οι μεταφράσεις που είναι σκοτεινότερες από το πρωτότυπο»[51]. Ελέγχει επίσης τη μη αναφορά από τον εκδότη της πηγής απ' όπου άντλησε τις επιστολές του Θεμιστοκλή, πιθανολογώντας ότι μάλλον τις προμηθεύτηκε από κάποια άλλη έκδοση και όχι ότι τις βρήκε τυχαία, όπως γράφει. Κάνει θετικά σχόλια για τα λεξικά, αλλά βρίσκει ότι η βιογραφία του ιστορικού που προτάσσεται στην αρχή είναι ελλιπής και σε ορισμένα σημεία ανακριβής, αφού δεν λαμβάνει υπόψη την υπάρχουσα βιβλιογραφία για το θέμα. Τέλος, επισημαίνει το γεγονός ότι ο Δούκας δεν διόρθωσε καθόλου το κείμενο με αποτέλεσμα να μεταφράζει σε αρκετά σημεία εσφαλμένα.

Η κριτική παρουσίαση της έκδοσης του Δούκα από τον ανώνυμο γερμανό συγγραφέα αν και είναι επιστημονικά τεκμηριωμένη και ανταποκρίνεται στα πράγματα, εντούτοις δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι ο Δούκας δεν αποσκοπούσε να κάνει μια κριτική έκδοση, αλλά ένα χρηστικό σχολικό βοήθημα. Πάντως, σε γενικές γραμμές η υποδοχή της έκδοσης από τους κριτικούς ήταν θετική, παρά το γεγονός ότι ο κύκλος του Κοραή την αποδοκίμασε έντονα.

Συμπερασματικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η έκδοση του Θουκυδίδη,

---

49. J. C. Hobhause, *A journey through Albania and other provinces of Turkey in Europe and Asie to Constantinople, during years 1809 and 1810*, 1813, σ. 1081-1084. Παρουσίαση του βιβλίου του άγγλου συγγραφέα κάνει το 1814 ο *Λόγιος Ἑρμῆς*, κάνοντας μνεία παράλληλα και στην αναφορά στο βιβλίο του Δούκα. *Λόγιος Ἑρμῆς*, 4 (1814), 31-32.

50. Βλ. *ALZ* (Halle), (EB) IV 143, Δεκέμβριος 1820, 1141-1144. Βλ. και Μ. Σταρινοπούλου, *ό.π.*, 138.

51. *ALZ* (Halle), (EB) IV 143, Δεκέμβριος 1820, 1142. (Η μετάφραση δική μας).

παρά τις σοβαρές παραλείψεις της, ήταν για την εποχή της ένας εκδοτικός άθλος. Ο μεταφραστής και εκδότης της κατάφερε σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα να προετοιμάσει σε δέκα τόμους ένα κείμενο αρκετά δύσκολο, να συντάξει δύο χρήσιμα συνοδευτικά λεξικά, χάρτες, μετάφραση και εκτενή υποσελίδια σχόλια, χωρίς μάλιστα να έχει κάποιο αρωγό στην προσπάθειά του αυτή[52].

Αξιολογώντας την έκδοση από αυτή την πλευρά και λαμβάνοντας υπόψη την διάδοση που είχε στην εποχή της, αφού χρησιμοποιήθηκε ως σχολικό βοήθημα σε πολλά σχολεία, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι η έκδοση του Δούκα ήταν μία από τις σημαντικότερες ελληνικές εκδόσεις της εποχής. Οι κατηγορίες των αντιπάλων του για τις ατέλειες στην έκδοση αν και επιστημονικά σε μεγάλο βαθμό είναι απόλυτα δικαιολογημένες, αδικούν τον ηπειρώτη δάσκαλο. Όσο και αν καταλογίσουμε στον Δούκα άγνοια σε βασικά ζητήματα κριτικής έκδοσης αρχαίων κειμένων και έλλειψη βιβλιογραφικής ενημέρωσης, άλλο τόσο δεν πρέπει να του καταλογίσουμε ιδιοτελή πρόθεση απόκρυψης των προηγούμενων εκδοτών, με σκοπό τη δική του προβολή, όπως τον κατηγόρησαν οι αντίπαλοί του. Ο Δούκας, όπως άλλωστε το δηλώνει και ο ίδιος, έχει ένα και μοναδικό σκοπό, όταν ξεκινάει να εκδώσει το Θουκυδίδη: να ωφελήσει το γένος του. Όντας ο ίδιος δάσκαλος γνωρίζει τις σοβαρές ελλείψεις των σχολείων σε βιβλία. Ο σκοπός του είναι να δώσει στον έλληνα μαθητή ένα πολύτιμο χρηστικό βοήθημα και όχι να κάνει κριτικές εκδόσεις, απευθυνόμενος στους ευρωπαίους λογίους. Απ' αυτή την πλευρά η τακτική του να μην αναφέρει τους προηγούμενους εκδότες, που πιθανότατα να μη γνώριζε κιόλας, είναι δικαιολογημένη. Εκεί που θα μπορούσε να επικεντρωθεί η κριτική είναι στη γλώσσα της μετάφρασης. Σίγουρα, η δύσκαμπτη αρχαΐζουσα γλώσσα, στην οποία είναι μεταφρασμένο το κείμενο είναι ένα από τα βασικά αρνητικά στοιχεία της έκδοσης γι' αυτό και η κριτική που της ασκήθηκε σε αυτό το σημείο ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Ο Δούκας, αν και δεν διέθετε την οξύνοια και τον φιλολογικό οπλισμό του Κοραή, απέδειξε με την έκδοση του Θουκυδίδη ότι η φιλογένεια συνδυασμένη με την εργατικότητα, αρετές οι οποίες αναμφισβήτητα τον χαρακτήριζαν, μπορούσαν να παραγάγουν εκδόσεις υψηλού επιπέδου για την εποχή. Η έκδοση του Θουκυδίδη του Δούκα για αρκετές δεκαετίες από τη δημοσίευσή της παρέμεινε βασικό σημείο αναφοράς στην ελληνική βιβλιογραφία και στην ελληνική εκπαίδευση.

---

52. Ο Δούκας απαντώντας στις κατηγορίες των αντιπάλων του, ότι η έκδοση περιέχει πολλά σφάλματα, παραδέχεται ότι αυτά οφείλονται στο γεγονός ότι η επεξεργασία του κειμένου και η προετοιμασία της έκδοσης έγιναν μέσα σ' ένα χρόνο. Βλ. *Ἀπάντησις Β. Πρὸς Ἀλ. Βασιλείου*, Βιέννη 1809, σ. 33.